

A Kúria a dr. Bánhegyi Árpád ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Kikindai Zoltán ügyvéd által képviselt alperes ellen felmondás jogellenességének megállapítása és jogkövetkezményeinek alkalmazása iránt a Fővárosi Munkaügyi Bíróságnál 16.M.4418/2006. szám alatt megindított és másodfokon a Fővárosi Bíróság 55.Mf.635.004/2010/4. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen az alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a Fővárosi Bíróság 55.Mf.635.004/2010/4. számú ítéletét hatályában fenntartja. Kötelezi a alperest, hogy fizessen meg a felperesnek - tizenöt napon belül - 50.000 (ötvenezer) forint és 13.500 (tizenháromezer-ötszáz) forint áfa felülvizsgálati eljárási költséget. Az alperes külön felhívásra 281.600 (kettőszáznolcvanegyezer-hatszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket köteles az államnak megfizetni.

I n d o k o l á s :

A felülvizsgálati eljárásban is irányadó tényállás szerint a felperes 2001. szeptember 23-ától kezdődően állt az alperes alkalmazásában határozatlan idejű munkaviszony keretében stúdió technikus munkakörben. Az alperes ügyvezetője és a felperes között 2006. július 17-én megbeszélésre került sor, amelynek tárgya a felperes munkaviszonyának megszüntetése volt alperesi kezdeményezésre. A felperes 2006. július 20-ától 2006. október 1-jéig keresőképtelen beteg volt, első esetben a keresőképtelenségére vonatkozó orvosi igazolást 2006. július 27-én postai úton küldte meg az alperes részére. Az alperes a 2006. július 26-án kelt „Értesítés munkakörének megszűnéséről és munkaviszonyának megszüntetéséről” tárgyú levelében a következőkről tájékoztatta a felperest: „Hivatkozva a 2006. július 17-ei személyes megbeszélésünkre és tájékoztatásunkra most ismételten megerősítjük, hogy az Ön által betöltött munkakör megszűnik és ezért az Ön munkaviszonyának megszüntetésére kényszerülünk. Társaságunknak figyelembe kell venni az ügyfeleink elvárásait és igényeit. Az Ön által végzett munkakört már eddig is részben összevontuk más feladatkörökkel. A jövőben ezt az átalakítást teljessé kívánjuk tenni. Munkaviszonyának felmondási idejét 2006. július 17-ei hatállyal megkezdettnek tekintjük. Tekintettel arra, hogy Ön személyesen nem utolérhető, jelen levelünket postai úton kézbesítjük.” Az alperes a 2006. augusztus 11-én kelt levelében a felperes munkakörének megszűnésére hivatkozva felszólította a felperest a nála lévő munkaeszközökkel történő elszámolásra, majd az október 4-én kelt levelében pedig arra, hogy a keresőképtelenségének megszűnésére tekintettel jelentkezzen az alperesnél munkavégzésre. Ezt követően a 2006. október 20. napján kelt rendkívüli felmondásával azonnali hatállyal megszüntette a felperes munkaviszonyát hivatkozva arra, hogy felhívás ellenére sem

jelentkezett munkavégzésre. Az alperes a munkaviszony megszüntetése kapcsán olyan tartalmú munkáltatói igazolásokat adott ki, amely szerint a felperes munkaviszonya 2006. október 27-én szűnt meg. A felperes keresetlevele személyes beadványként 2006. szeptember 13-án érkezett a munkaügyi bíróságra. A felperes a keresetében azt kérte, állapítsa meg a bíróság, hogy az alperes 2006. július 17-én előbb szóban, majd 2006. július 26-án a keresőképtelenségének időtartama alatt írásban is jogellenesen szüntette meg a munkaviszonyát. A 2006. november 16-án érkezett beadványában a felperes a keresetét kiterjesztette és kérte a rendkívüli felmondás jogellenességének megállapítását is. A jogellenes jogviszony megszüntetéséhez kapcsolódóan 12 havi átlagkeresete, elmaradt munkabére, felmentési időre járó átlagkeresete, 2 havi végkielégítése, 1.200.000 forint nem vagyoni kártérítés és mindezek kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A felperes a nem vagyoni kártérítés megfizetésére vonatkozó igényét arra alapozta, hogy az alperes jogellenes eljárása a munkaviszony megszüntetése kapcsán, illetve az alperesi ügyvezető folyamatos zaklatása, feljelentése táppénzcsalás miatt a meglévő pánikbetegségét súlyosbította. Az egyre fokozódó betegségtudat, az ehhez kapcsolódó szégyenérzet a magánéleti kapcsolataira is rányomta a bélyegét. Az alperes az eljárás során viszontkeresetet terjesztett elő, amelyben az Mt. 179. §-ára alapozva 1.511.560 forint kártérítés megfizetésére kérte kötelezni a felperest hivatkozva arra, hogy a felperes a részére átadott, a munkaszerződésben felsorolt eszközökkel nem számolt el. A Fővárosi Munkaügyi Bíróság a 16.M.4418/2006/64. számú ítéletével megállapította, hogy az alperes a felperes munkaviszonyát 2006. július 26-án jogellenesen szüntette meg, a felperes munkaviszonya az ítélet jogerőre emelkedésének napján szűnik meg. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 6.141.932 forint elmaradt munkabért és ezen összeg késedelmi kamatát. Kötelezte továbbá az alperest 137.448 forint felmentési időre járó átlagkereset, 168.000 forint végkielégítés és ezen összegek kamata megfizetésére. Ezen túlmenően kötelezte 1.344.000 forint kártérítés, 800.000 forint nem vagyoni kártérítés és 200.000 forint perköltség megfizetésére. Az alperes viszontkeresetét elutasította. Az alperest szakértő díj, valamint eljárási illeték megfizetésére kötelezte. Az ítélet indokolása szerint nem bizonyított az, hogy az ügyvezető 2006. július 17-én szóban megszüntette volna a felperes munkaviszonyát. A megbeszélésen csak a felperes és az alperes ügyvezetője volt jelen, akik erről eltérően nyilatkoztak. Ugyanakkor a 2006. július 26-án kelt írásbeli alperesi értesítés rendes felmondásnak tekinthető, az alperes egyértelműen közölte, hogy a felperes munkaköre megszűnt, a felmondási ideje 2006. július 17-étől indult. E felmondás viszont az Mt. 90. § (1) bekezdés a) pontjára tekintettel jogellenes, mivel a közlésére a felperes betegség miatti keresőképtelensége idején került sor. A munkaügyi bíróság azt is megállapította, hogy a felperes ugyan elmulasztotta a 30 napos keresetindítási határidőt,

a keresetlevele azonban az állandó bírósági gyakorlat szerint nem tekinthető elkésettnek, mivel az alperes a jogorvoslat módjáról nem oktatta ki, így igényét az elévülési időn belül érvényesíthette. A rendkívüli felmondást azért tekintette hatálytalannak a bíróság, mert a felperes munkaviszonya 2006. július 26-án már megszűnt. A jogellenes jogviszony megszüntetéshez kapcsolódóan a 2006. október 3-ától 2010. április 22-éig eltelt időre 168.000 forint havi átlagkereset alapulvételével 6.141.932 forint elmaradt munkabér és kamatai megfizetésére kötelezte az alperest úgy, hogy a 7.056.000 forint teljes összegű elmaradt munkabérből levonta a felperes máshonnan megtérült jövedelmeit, köztük 462.430 forint álláskeresői járadékot, 157.200 forint álláskeresői segélyt, valamint a 2009. május 7-étől 2009. július 15-éig terjedő időre a Q.X. Kft. által felperes részére kifizetett 294.438 forint munkabért. Bizonyítottság hiányában nem fogadta el az alperesnek azt az előadását, hogy a felperesnek 2006. szeptembertől kezdődően folyamatosan az elmaradt munkabérbe beszámítható jövedelme keletkezett e cégnél, amelynek az egyik tulajdonosa volt. A felperes felmentési időre járó átlagkeresetét 18 napra, míg a végkielégítésre való jogosultságát 1 hónapra vonatkozóan állapította meg a felek egyező előadása szerint 168.000 Ft/hó átlagkereset alapulvételével. Az Mt. 100. § (4) bekezdése alapján járó kártérítésként 8 havi átlagkereset összegét találta megállapíthatónak a felperes életkorára, a munkaviszonyban töltött időtartamra, valamint az alperesi jogsértés súlyára tekintettel. Megállapította a felperes nem vagyoni kártérítésre való jogosultságát is 800.000 forintban, utalt arra, hogy a kirendelt igazságügyi orvosszakértő kiegészített szakvéleménye szerint a felperes alapszemélyisége talaján kialakult, időszakosan visszatérő szorongásos, depressziós zavarban és ezen zavart is súlyosbító, a munkáltatói magatartással összefüggésbe hozható enyhe posttraumás stressz-zavarban szenved, amely állapotrosszabbodásként értékelhető. A jogviszony megszűnése utáni alperesi magatartás, mint reaktíváló tényező az állapotát súlyosbította. Állapotrosszabbodása folytán munkaképesség-csökkenése össz-szervezeti szempontból 15-20 %-os mértékű, életvitelét a pszichés állapot rosszabbodása enyhe mértékben megnehezíti, amely megfelelő pszichiátriai kezelés hatására javulhat. SZ.A., a felperest kezelő pszichiáter tanúvallomásában előadta, hogy az ügyvezető zaklatása állapotrosszabbodást idézett elő a felperesnél, ennek folytán pánikbetegsége közép súlyos depresszióvá súlyosbodott. A bíróság nem találta megalapozottnak az alperes viszontkeresetét, mivel álláspontja szerint a megőrzési felelősség feltételei nem álltak fenn, a felperes az alperes által megjelölt eszközöket nem tartotta kizárólagos őrizetében, ezeket nem csupán ő használta, és az alperes a biztonságos őrzés feltételeit sem biztosította. Az alperes fellebbezése, illetve a felperes csatlakozó fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Bíróság az 55.Mf.635.004/2010/4. számú ítéletével az elsőfokú ítéletet a fellebbezett részében részben

megváltoztatta és megállapította, hogy az alperes a felperes munkaviszonyát 2006. július 17-én szüntette meg jogellenesen, a felperes munkaviszonya az ítélet jogerőre emelkedésének napján, 2011. szeptember 2-án szűnik meg. A végkielégítés összegét 336.000 forintra felemelte, a felmentési időre járó átlagkereset és végkielégítés utáni kamatigényt elutasította. Az eljárási illeték összegét 259.650 forintra felemelte, egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta azzal, hogy a felperest terhelő 72.000 forint eljárási illetéket az állam viseli. Kötelezte az alperest, hogy az államnak 259.650 forint fellebbezési illetéket, a felperesnek pedig 135.000 forint másodfokú perköltséget fizessen meg. Az ítélet indokolása szerint a felek fellebbezése nem érintette a rendkívüli felmondásra, valamint a nem vagyoni kártérítés összegére vonatkozó döntést, így a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet csak a fellebbezett részében bírálta felül. E körben megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a széleskörűen lefolytatott bizonyítás eredményeként a tényállást helyesen állapította meg, a feltárt tények és a vonatkozó jogszabályok helyes alkalmazásával meghozott döntésével egyetértett, ugyanakkor a jogviszony megszüntetésével kapcsolatban eltérően értékelte a felek között történeteket. A felek által nem vitatottan 2006. július 17-én az alperes ügyvezetője és a felperes között megbeszélés zajlott, amely a munkaviszony megszüntetésére vonatkozott. Az alperes e körben nem tudta bizonyítani, hogy a megbeszélés tárgya a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetése volt. E tárgykörben egyébként is hiányzott a felperes egyetértése, és ilyen tartalmú írásbeli megállapodás sem jött létre a felek között. Ugyanakkor a 2006. július 26-ai levél tartalma szerint a 2006. július 17-én történtek megerősítése a munkáltató részéről és mint ilyen azt tartalmazza, hogy a munkáltató kénytelen a felperes munkaviszonyát megszüntetni a munkakörének megszűnésére tekintettel. Az alperes a felperes munkaviszonyát már 2006. július 17-én felmondottnak tekintette, erre utal az is, hogy a felmondási időt 2006. július 17-étől számította. Tekintettel arra, hogy a Munka törvénykönyve a felmondást írásbeliséghez köti, az alperes szóbeli intézkedése jogellenes volt. Nem mulasztotta el a felperes a keresetindítási határidőt sem, mivel a jogorvoslatra történő kioktatása nem történt meg. Egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak az elmaradt munkabérre vonatkozó megállapításával is, valamint azzal, hogy csak az okirattal igazolt megtérült jövedelmeket vette figyelembe. Az, hogy a felperes 2006. szeptember 18-ától tagja volt a Q.X. Kft-nek, nem jelenti azt, hogy a kft. tevékenységében ezen időponttól kezdődően személyesen is részt vett. Az e körben készült magánnyomozói jelentés, valamint Zs.Á. és L.I. tanúvallomása csak annak bizonyítására volt alkalmas, hogy 2008-ban látták a felperest a kft. által üzemeltetett étteremben dolgozni, ez azonban nem jelenti azt, hogy az alperesi előadásnak megfelelően 2006-tól kezdődően folyamatosan munkát végzett. Az Mt. 100. § (4) bekezdése alapján a felperesnek megítélt

juttatás tekintetében a másodfokú bíróság teljes mértékben osztotta a munkaügyi bíróság álláspontját. A nem vagyoni kártérítés kapcsán utalt az Mt. 177. § (2) bekezdésére, amely szerint meg kell téríteni a munkavállalónak azt a kárát is, amely nem vagyoni kár. E tekintetben a felperes állítását a perben beszerzett igazságügyi orvosszakértői vélemény, annak kiegészítése és a kezelőorvos tanúvallomása is megerősítette. A felperesnek nem volt olyan kötelezettsége, hogy az alperest a korábban is fennálló pánikbetegségéről tájékoztassa, a betegsége ugyanis nem akadályozta őt a munkavégzésben. Nyomatékosan értékelte a másodfokú bíróság azt, hogy az alperes a felperest alaptalanul vádolta táppénzcsalással, e körben bejelentést tett mind a Fővárosi és Pest Megyei Egészségbiztosítási Pénztárnál, mind pedig a BRFK XIV. kerületi Rendőrkapitányságnál. Az alperes azon túlmenően, hogy jogellenesen megszüntette a felperes munkaviszonyát a megalapozatlan eljárások megindításával, személyiségi jogsértést is elkövetett. A felperes keresőképtelenségéről való alperesi tudomásszerzés időpontja pedig nincs kihatással az alperes kártérítési felelősségére. Az alperes viszontkeresetével kapcsolatban a másodfokú bíróság teljeskörűen egyetértett a munkaügyi bíróság döntésével. A jogerős ítélet ellen az alperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, amelyben indítványozta „a jogerős ítéletek helyett a jogszabályoknak megfelelő új határozat hozatalát”. Álláspontja szerint az eljáró bíróságok bár teljeskörűen feltárták a tényállást, a rendelkezésre álló bizonyítékokat nem megfelelően mérlegelték, téves, iratellenes következtetést vontak le. 2006. július 17-én az alperes ügyvezetője arról tájékoztatta a felperest, hogy megszüntetni kényszerül a munkakörét. Abban állapodtak meg, hogy másnap írják alá a közös megegyezéssel történő megszüntetésre vonatkozó okiratot, a felperes azonban nem jelent meg a munkahelyén, és távolmaradásának okát sem közölte. A felperes a 2007. február 7-én megtartott tárgyaláson maga is elismerte a közös megegyezés szándékának tényét. A 2006. július 26-ai levél nem felmondás volt, csupán emlékeztető a 2006. július 17-ei megbeszélésről. A felperes soha nem tájékoztatta az alperest arról, hogy pánikbeteg, a felperes betegségének oka az alapszemélyiségében rejlik, azt nem az alperes magatartása váltotta ki. A felperes a betegállománya alatt új üzletet nyitott, ahol folyamatosan dolgozott. Az eljáró bíróságok nem értékelték azt az átalánykártérítés mértékének a megállapításánál, hogy az alperes mikrovállalkozás. Az alperes által kiadott igazolásokon, illetve a foglalkoztatási hivatal igazolásán is a munkaviszony megszűnésének időpontjaként 2006. október 27. szerepel, az alperes úgy kezelte a felperest eddig az időpontig, mint aki az alkalmazásában áll. A 2006. július 26-ai levél elküldésekor az alperes nem volt tisztában azzal, hogy a felperes betegség miatt van távol. Zs.Á. és L.I. tanúvallomása, valamint a magánnyomozói jelentés igazolja, hogy a felperes folyamatosan 2006-tól munkát végzett a Q.X. Kft. k. éttermében. A felperes a megjelölt időszakban társas vállalkozónak

minősült, és legalább a minimálbér alapján társadalombiztosítási járulék fizetésére lett volna köteles, így az elmaradt munkabér összegébe a minimálbérnek megfelelő összeget be kellett volna számítani. Nem indokolták a bíróságok megfelelően azt, hogy a felperesnek milyen személyiségi joga sérült. Az Mt. 175. § (1) bekezdése szerint a foglalkoztató a munkavállalónak okozott kárért vétkessége esetén felel, jelen esetben pedig az alperes részéről vétkesség nem állapítható meg, a felperes betegsége a személyiségéből adódik. A felperes elmulasztotta a 30 napos jogvesztő keresetindítási határidőt, ezért a keresetét el kellett volna utasítani. A viszontkereset ténybeli és jogi alapját igazolta, így annak elutasítása szintén jogellenes. A felperes a felülvizsgálati ellenkérelmében kérte a jogerős ítélet hatályában történő fenntartását és az alperes költségeiben való marasztalását. A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. §-ának (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Kúria a jogerős ítéletet csak a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálhatta felül, nem képezhette a felülvizsgálati eljárás tárgyát az alperes által az eljárás során korábban hivatkozott, de a felülvizsgálati kérelemben konkrétan meg nem jelölt indok [Pp. 272. § (2) bekezdés, Pp. 275. § (2) bekezdés]. Az alperes a felülvizsgálati kérelmében csupán arra utalt, hogy a viszontkeresetének elutasítása jogellenes volt, annak azonban semmiféle indokát nem adta, így a felülvizsgálati kérelem e tárgykörben nem felel meg a jogszabályi követelményeknek. Az alperes a fellebbezésében nem vitatta az átalánykártérítés mértékét, csupán a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott arra, hogy ezt eltúlzottnak tartja, így ez sem képezhette a felülvizsgálati eljárás tárgyát [Pp. 271. § (1) bekezdés b) pont]. Az eljáró bíróságok helyesen állapították meg, hogy az alperes semmilyen formában nem tájékoztatta a felperest a keresetindítási határidőről, noha az Mt. 6. § (3) bekezdése alapján ez egyértelműen a kötelezettsége lett volna. Az állandó bírósági gyakorlat ezt a munkáltatói mulasztást úgy szankcionálja, hogy az elévülési időn belül előterjesztett keresetlevet határidőben érkezettnek tekinti. A felperes egyébként e tárgykörben a keresetlevél benyújtásakor az Mt. 202. § (2) bekezdése szerinti igazolási kérelmet is előterjesztett a Pp. 107. § (1) bekezdésében megjelölt 3 hónapos objektív határidőn belül. E tekintetben téves az alperesnek az arra történő hivatkozása, hogy az Mt-ben megjelölt keresetindítási határidő jogvesztő, hiszen a törvény a fentiek szerint biztosítja a kimentés lehetőségét. Helytállóan állapította meg a jogerős ítélet, hogy az alperes 2006. július 26-án kelt levele egyértelműen azt támasztja alá, hogy az alperes szándéka a felperes munkaviszonyának 2006. július 17-én történő megszüntetésére irányult. Az alperes által emlékeztetőnek nevezett levél említést sem tesz a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetéséről, e tárgykörben az alperes munkaviszony megszüntetésre irányuló

egyoldalú szándéknyilatkozatának megerősítését tartalmazza. Téves a felülvizsgálati kérelemnek az a hivatkozása, hogy a felperes a 2007. február 7-én megtartott tárgyaláson elismerte azt, hogy július 17-én szándékában állt a munkaviszonyának közös megegyezéssel történő megszüntetése, hiszen a tárgyalási jegyzőkönyvből megállapíthatóan a felperes arról nyilatkozott, hogy július 17-én szó sem volt közös megegyezésről (jegyzőkönyv, 2. oldal 5. bekezdés), az alperes ügyvezetője erre vonatkozó ajánlatot csak július 21-én tett (jegyzőkönyv, 2. oldal 8-9. bekezdés). E tárgykörben nincs jelentősége annak, hogy az alperes milyen tartalmú munkáltatói igazolásokat állított ki a munkaviszony megszüntetésének módjáról és idejéről, hiszen a szóbeli felmondást hatályosan csak akkor tudta volna visszavonni az alperes, ha ahhoz a felperes is hozzájárul. Az igazolásokon feltüntetett időpontig egyébként munkabérfizetésre az alperes részéről nem került sor, hiszen a felperes előbb táppénzben részesült, majd az alperes álláspontja szerint igazolatlanul volt távol a munkahelyétől. Az alperes tehát 2006. július 17-én az írásbafoglalási kötelezettségének elmulasztása miatt az Mt. 87. § (2) bekezdésében foglaltakra tekintettel jogellenesen szüntette meg a felperes munkaviszonyát. Az elmaradt munkabér összegének megállapításakor helytállóan hivatkoztak az eljáró bíróságok arra, hogy az alperesnek kellett volna pontosan bizonyítania azt, hogy a felperes a perbeli időszakban magasabb összegű megtérült jövedelemre tett szert, mint ami az általa csatolt igazolásokon szerepel. Ennek bizonyítására a néhány napos munkavégzés tényét bizonyító magánnyomozói jelentés, illetve Zs.Á. és L.I. tanúvallomása nem volt alkalmas, mert a felperes megtérült jövedelmére vonatkozóan semmiféle nyilatkozatot nem tudtak tenni. Az alperes erről maga sem nyilatkozott sem az elsőfokú, sem a másodfokú eljárásban, csupán a felülvizsgálati kérelmében hivatkozott arra, hogy álláspontja szerint a felperes mint társas vállalkozó végzett munkát a Q.X. Kft. részére, és így a minimálbérnek megfelelő jövedelmet kell esetében vélelmezni. Ezt figyelembe véve a másodfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján helytállóan döntött a felperest megillető elmaradt munkabéréről.

Helyesen hivatkozott a jogerős ítélet arra is, hogy a felperes nem vagyoni kártérítésre való jogosultsága szempontjából nincs jelentősége annak, hogy az alperes tudott-e a felperes korábbi pánikbetegségéről. Az, hogy az alperes ügyvezetője a felperest a munkaviszony megszüntetésének tényétől függetlenül is zaklatta a keresőképtelensége kapcsán és az általa tett bejelentésekkel, az Mt. 174. § (1) bekezdése szerinti objektív felelősséget alapoz meg, így szükségtelen a vétkességi felelősség vizsgálata. Az igazságügyi orvosszakértő, valamint a felperest kezelő pszichiáter véleménye egyértelműen alátámasztotta azt, hogy az alperes eljárása a felperesnél állapotrosszabbodást eredményezett, az egészségében bekövetkezett károsodásra tekintettel a személyiségi jogsértés megállapítható.

A Pp. 206. § (1) bekezdése szerint a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak az egybevetése alapján állapítja meg; a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli és meggyőződése szerint bírálja el. A felülvizsgálati eljárásban a bizonyítékok felülmérlegelésére, újabb egybevetésére nincs jogi lehetőség, a Kúria csak azt vizsgálhatja, hogy a mérlegelés körébe vont adatok értékelése során a bíróság nyilvánvalóan téves vagy okszerűtlen következtetésre jutott-e (BH.2012.163.).Tekintettel arra, hogy az eljáró bíróságok részéről ilyenre nem került sor, a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.Az alperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes felülvizsgálati eljárási költségének megfizetésére.Az alperes a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 3. § (3) bekezdése, valamint a felülvizsgálati kérelem benyújtásakor hatályos Itv. 50. § (1) bekezdése alapján köteles a le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket megfizetni.

Budapest, 2012. november 14.

Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, Dr. Hajdu Edit s.k. előadó bíró, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. bíró
A kiadmány hitelével:Nné tisztviselő